

som en Katastrofe, at disse Frugter af Aaringers Flid, henlagt til Hjælp for Børnene, svinder ind til ingen Verdens Ting. Jeg tror, at dette Moment i Retning af at opfordre til Kamp for at forbedre Kronens Stilling indenfor denne specielle Stand er saa stærkt, at det rigeligt opvejer de to Minus'er, jeg for har nævnt, og jeg tror derfor, at man ikke med Rette kan antage, at den danske Landbostand som saadan ikke skulde have sin Hovedinteresse paa den Side, som siger, at den danske Kronens Fald maa standses.

For Skibsfartens Vedkommende kunde man vel sige, at Forholdet stiller sig paa nogenlunde samme Maade som for Landbostandens. Dér har man imidlertid fra Hr. A. P. Møller, som paa Valutakonferencen repræsenterede Skibsfarten, og som selv er en meget stor Skibsreder, Udtalelser, der afgjort viser, at han — og man maa antage, at han her taler paa Skibsfartens Vegne — stiller sig paa det Standpunkt, at den danske Krone skal være 1 Krone værd.

Disse to Erhverv er formentlig dem, om hvem man i højest Grad kunde tvivle, naar det gjaldt Spørgsmaalet om, hvem der kunde ønske Kronen bragt op. Naar jeg altsaa tror at kunne komme til den Konklusion, at ogsaa disse Erhverv er interesseret i Kronens Styrke, mener jeg dermed at have i hvert Fald sandsynliggjort, at den væsentligste Del af Landets Befolkning maa være interesseret i, at Kronen bevarer en forholdsvis god Stilling, og dette alene af egoistiske Grunde — at man af andre Grunde maa ønske det, er en Sag for sig.

Det er ikke længe siden, vi vedtog en Lov, som skulde have i hvert Fald det Formaal at styrke Kronens Stilling, nemlig Lovforslaget om Egaliseringsfondens Oprettelse. Overfor Udtalelser — jeg husker ikke, af hvem de var fremsat — hørte jeg forleden den højtærede Finansminister udtale, at han ikke havde troet paa, at Egaliseringsfonden alene skulde kunne klare den Opgave, der var stillet den. Det glæder mig naturligvis, at den højtærede Finansminister længe har haft den Anskuelse, men paa den anden Side forbauser det mig, at den højtærede Finansminister længe har haft den, for jeg maa tilstaa, at den Gang Forslaget blev fremsat, syntes det mig, Udtalelserne faldt paa en saadan Maade, at man maatte antage, at Ministeren troede paa, at den Foranstaltning var alt, hvad man fra Statsmagtens Side behøvede at gøre. Overfor denne Antagelse protesterede paa mit Partis Vegne det

ærede Medlem Hr. Pürschel. Ogsaa jeg havde ved den Lejlighed Ordet og udtalte som min personlige Mening, at jeg afgjort ikke troede paa, at denne Foranstaltning isoleret vilde have tilstrækkelig Værd. Jeg udtalte, at det, man vilde naa gennem Egaliseringsfonden, var at faa spændt Spekulationen ud, hvis der var nogen.

Den første Tid pegede i Retning af, at de, der troede paa, at Egaliseringsfondens Oprettelse var en tilstrækkelig Foranstaltning fra Statens Side, havde Ret, idet Kronen bedre sig betydeligt. Men Sammenbrudet, som er i frisk Minde, er senere kommet, og den Dag i Gaar var Kronens Stilling overfor Sterling saa lav, som den vel overhovedet ikke var paa noget Tidspunkt før Egaliseringsfondens Oprettelse.

Naar der er Tale om den danske Kronens Stilling, er der altid en Del, der vil hævde, at her er det ikke de reelle Forhold, der ligger til Grund, men at Kronens daarligere Stilling skyldes Spekulationen. Overfor dette vil jeg gerne minde om det Møde, der lige i de Dage, da Egaliseringsfonden brød sammen, holdtes i Finansudvalget, og hvor den højtærede Finansminister tillige med Nationalbankdirektør Stephensen var til Stede. Ved den Lejlighed udspandt der sig en Diskussion mellem paa den ene Side Nationalbankdirektøren og paa den anden Side Medlemmer af Finansudvalget, og der blev da ogsaa fremsat det Spørgsmaal, hvor stor en Rolle Hr. Stephensen mente, at Spekulationen spillede i dette Forhold. Nationalbankdirektøren oplyste da, at siden Egaliseringsfondens Oprettelse var det ikke muligt for Banker eller Vekslerere at købe fremmed Valuta, medmindre de kunde oplyse, hvortil den skulde anvendes. Naar Forholdet er det, er det sikkert dermed bevist, at for saa vidt som man overhovedet kan komme Spekulationen til Livs, naaede man dette allerede gennem den Ordning, man dér fik. Der blev ogsaa ved det Møde talt om Muligheden af at oprette Valutacentraler, som maaske i stærkere Grad end denne frivillige Rationering, om man saa maa sige, der fandt Sted gennem den gældende Ordning, skulde kunne virke hen til at undgaa Valutaspekulation. Overfor saadanne Udtalelser udtalte Hr. Stephensen, som det vist allerede er oplyst her i Tinget, at vel havde vi ingen saadan Central haft her i Landet, og for saa vidt havde vi altsaa ingen Erfaring i saa Henseende her fra Landet, men han kunde forsikre om, at dér hvor de havde haft en saadan Ordning, havde den virket højest uheldigt, og han vilde for sit Vedkommende inderligt ønske, at vi aldrig